

vi det vigtigste i Loven, det Organ, som Statsmagten skaber til at gribe ind, hvor det er nødvendigt at skaffe Forældremyndigheden over paa andre Hænder end de naturlige. Der skabes en Statsmyndighed, der kaldes Værgeraadet, og som skal have Myndighed og Magt til ikke alene at føre Tilsyn med Hjemmene, hvor Børnene ere udsatte, men til at gribe ind og altsaa bestemme, at Børnene skulle tvangsopdrages udenfor Hjemmene, og tage Forældremyndigheden bort fra Forældrene. Det er klart, at det er en overmaade vigtig Sag, at dette Værgeraad er godt sammensat. Jeg er ikke sikker paa, at vi kunne være helt tilfredse med Sættelsen, skønt den er bedre end Kommissionens. Det staar for mig som en Mulighed, at man maaske kunde grundlægge denne ny Myndighed, Værgeraad, paa det allerede bestaaende Plejehjemstilsyn, som siden 1895 bestaar i de fleste eller alle Kommuner, om man ikke kunde udvide eller tilføre dette Plejebørnstilsyn saa mange ny og gode Kræfter, at det kunde blive Værgeraad, saa at vi ikke fik 2 Institutioner i hvert Sogn, der ere saa nært beslægtede. Det kan jo overvejes. Men jeg er ikke glad ved, at Politimesteren og Sognepræsten ere fødte Medlemmer, den første som Formand. Jeg ved ikke, om det ikke giver den hele Indgriben et lidt uheldigt Præg, at Politimesteren er den ledende deri, at han straks kommer i saa nær Berøring med Barnet og dets Hjem, om ikke en Lægmands Haand var blødere og venligere, om det ikke var en skaansommere Maade at tage denne Sag paa, hvis Lægmand traadte i Spidsen ved disse Undersøgelser om Børnene og den endelige Afslutning af, hvad der skal bestemmes. Heller ikke synes jeg videre om Sognepræsten; han flytter meget tidt, og han kender som oftest meget lidt til Hjemmene, havde jeg nær sagt. Er han en god og skikket Mand, bliver han dog nok valgt. Amtsraadet skal vælge en Mand, jeg vilde hellere have, at der skulde staa Mand eller Kvinde, vi burde have Kvinderne stærkt frem her. Paa Landet er Sogneraadsformanden med, og Kommunalbestyrelsen vælger en Lærer eller Lærerinde og endvidere to Medlemmer. Det bliver i alt 7 for hver Kommune, men Politimesteren er Formand for hele Underøvrighedskredsen. Det kan jo imidlertid overvejes i Udvalget sammen med Ministeren, hvorvidt denne Sættelse maaske kan ændres. Der er et andet Hovedpunkt, som jeg gerne vilde nævne i

denne Forbindelse, nemlig, at Værgeraadet helst skulde have en saadan Sættelse, at det kunde virke baade opad og nedad. Man tænker ganske vist i denne Forbindelse oftest paa meget fattige Hjem, men det er ingenlunde givet, at der ikke findes lige saa demoraliserede Hjem i de højere Lag, hvor Hjemmene meget tidt ere opløste. Hvis man skal tro den nyere Litteratur — den kalder sig jo realistisk og skulde altsaa svare til Virkeligheden — ere Ægte-skaberne meget hyppig trekantede og Hjemmene meget ofte svækkede og lige saa Evnen til at opdrage Børnene. Der udgaar sikkerlig lige saa mange demoraliserede Børn fra Hjemmene indenfor Overklasserne, om jeg maa bruge dette Udtryk, de højere Samfundsklasser, som fra de fattige Hjem forholdsvis. Værgeraadet burde derfor have en saadan Sættelse, at det kunde skride ind baade opad og nedad. Dette er Hovedindholdet af andet Afsnit. Saa skal der oprettes et Overværgeraad, som har Sæde i København, og som er sammensat af en Overinspektør for hele Tilsynet samt et af Justitsministeren og et af Kultusministeren udnævnt Medlem, altsaa 3 Medlemmer.

I Kapitel III omhandles de Beslutninger, som disse Myndigheder kunne tage, og det er meget vigtigt. Værgeraadet kan altsaa skride ind efter at have faaet Oplysning om saadanne demoraliserede Hjem, hvor Børnene ødelægges legemligt eller sjæleligt, og kan saa dekretere Tvangsopdragelse. Dette Udtryk bruges ganske vist ikke, men det er det korteste og mest rammende Udtryk, som man kan anvende for tvungen Opdragelse udenfor Hjemmene. Men Ministeren har betrygget Hjemmene mere, end Kommissionen havde gjort, der skal kvalificeret Flertal til for at bestemme, at Tvangsopdragelse skal finde Sted, og Beslutningen kan appelleres til Overværgeraadet. Det er de to betryggende Hensyn, der ere tagne for at forebygge, at der kunde ske Overgreb, thi vi maa jo indrømme, som jeg sagde før, at det er et uhyre vanskeligt Omraade. Naar Værgeraadet har bestemt sig til, at Barnet skal have Tvangsopdragelse, bestemmer det dernæst, paa hvilken Maade det skal foregaa, enten i et Børnehjem eller Plejehjem eller paa en Opdragelsesanstalt, men Overværgeraadet her i København bestemmer Stedet. Jeg er ikke ganske vis paa, at denne Ordning ikke er for juridisk, for sammensat; jeg vilde ønske — men det er ogsaa kun et Ønske, jeg frem-